भिलक्ष्य प्रजापतिः, 'अध्यायत्' निरन्तरं ध्यानमकरोत्। 'सः' प्रजापतिः, कदाचिदेवं कामितवान्। इयं 'रोहिणी', 'मां' प्रति 'उपावर्त्ततां', अहञ्च 'एनया' रोहिण्या, संगतो भवेयम्, 'इति' एवं, कामयमानः 'सः' प्रजापतिः, अतीतकल्पगताय 'प्रजापतये', तथा विधायै 'रोहिण्यै', च 'एतं चरुं', 'निरुप्तवान्। यद्यप्यतीतकल्पगते प्रजापतिरोहिण्यौ च नेदानीं विद्येते, तथापि तदुद्देशेन क्रियमाणं कर्म्म फलसमर्थं भवति। न चात्र विस्मेतव्यं ; सर्व्ववसुप्रदायिनोऽन्तर्यामिणः सर्व्वत्र विद्यमानत्वात्। ततः कर्म्मसामर्थ्यादेव 'सा' रोहिणी, 'तं' प्रजापतिं प्रति, 'उपावर्त्तत'। 'सः' च प्रजापतिः, 'एनया' रोहिण्या, सङ्गतोऽभूत्॥

अथेष्टिं विधत्ते। "उप ह वा एनं प्रियमावर्त्तते। सं प्रियेण गच्छते। य एतेन हविषा यजते। य उ चैनदेवं वेद" इति। प्रियस्य वस्तुनः उपावर्त्तनं प्राप्तिः। सङ्गमस्तद्भोगः। यजनवेदनयोरेतत् फलं द्रष्टव्यम्॥

उपहोमान् विधत्ते। "प्रजापतये स्वाहा रोहिण्यै स्वाहा। रोचमानायै स्वाहा प्रजाभ्यः स्वाहेति" [२] इति॥

अथ तृतीयस्य नक्षत्रस्येष्टिं विधत्ते। "सोमो वा अकामयत। ओषधीनाꣳ राज्यमभिजयेनमिति। स एतꣳ सोमाय मृगशीर्षाय श्यामाकं चरुं पयसि निरवपत्। ततो वै स ओषधीनाꣳ राज्यमभ्यजयत्। समानानाꣳ ह वै राज्यमभिजयति। य एतेन हविषा यजते। य उ चैनदेवं वेद। सोऽत्र